

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA
SLOVENSKO MLADINO

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. vel. travna 1911.

Leto XII.

Sirota Ivanka.

Sirota je bila Ivanka,
ni sreče ji bilo nikjer,
hudobna jo mačeha tepla,
da jokala vsak je večer.

Pa v gozd odšla je Ivanka,
ko prišla je zlata pomlad,
na trato stopila je rožno —
tam čakal jo jelen je zlat.

In nanj Ivanka sede
in daleč čez polje hiti,
oj, daleč za šumne lesove —
srebrn tam grad se blesti.

Pred gradom čaka kraljična
prelepa kot zlata pomlad,
na lice poljubi Ivanko
in v svetli odvede jo grad.

V obleko obleče jo svilno
in sladko ji govori:
„Sestrica si zdaj mi, Ivanka,
pri meni ostaneš vse dni.

Ptičk tisoč imam na gradu,
vse pele ti bodo lepó,
ti z njimi se boš igrala,
prepevala z njimi sladkó.

Ivanka, uboga, otožna
pri meni nikoli ne boš;
jaz sestra sem sreče, ki biva
na vrtu sred zlatih rož.“

Ivanki se dušica smeje,
in tisoč ji ptičk žgoli:
„Pozdravljena, naša sestra,
kraljična Ivanka — pi-pi . . .“

Jos. Vandot.

